

nae christianae, nec tamen a verbis ductae sunt, verae dogmatice, sed non grammaticae et ἐξηγητικῶς.

23. Quoniam autem libri sacri scripti sunt a viris θεοπνεύστοις, facile intelligitur, veram dictorum repugnantiam in iis esse non posse. Neque enim Deus aut non videt, quid sit consequens aut consentaneum cuique, aut ita obliviscitur sui, ut non satis memor sit eorum, quae ante dixerit. Itaque si talis repugnantiae species offeratur, conciliationis aptae ratio indaganda est: de cuius modo locus proprius erit praecipienda.

24. Eandemque ob causam omnis interpretatio, ut in libris humanis, sic multo magis in diuinis, debet consentire consilio scribentis, et orationi reliquae, contextum vocant. Nam homines possunt negligentia aut inscitia ponere, quae consilio non conveniant: Spiritus sanctus nullo modo. Atque hinc pendet certitudo interpretationis e consilio orationis et serie, quae tamen non unam cautionem habet: quas suo loco trademus.

CAP.